

DUCH SVATÝ

JE SILOU...

I PRO TEBE!

Milost Ducha svatého se právem nazývá „silou“, neboť ti, kteří ji přijímají, se stávají silnějšími než všechna protivenství tohoto světa. Kdo se totiž mohl více považovat za slabé lidi, ne-li apoštolové? Vždyť je psáno, že v hodinu, kdy byl Ježíš zajat, jej všichni opustili a rozprchli se. Když je však naplnila moc Ducha, vidíme jasně, že byli naplněni novou silou. Duch svatý proměnil jejich slabost v sílu, projevující se nevýslovnou láskou.

Síla Ducha svatého přemohla strach, zvítězila nad protivenstvím, výhružkami a mučením a těm, na které sestoupila, se dostalo nadpřirozené odvahy vést duchovní boj do té míry, že se uprostřed trestů, mučení a protivenství nebáli, ale naopak jákali. (Řehoř Veliký)

*Bůh nám nedal ducha bázlivosti,
nýbrž ducha síly,
lásky a rozvahy... (2 Tim 1,7)*

(Převzato k knihy „Lectio divina na každý den v roce IV“, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.)

KAŽDÝ MÁ V DRUHÝCH TO, CO SÁM NEOBDRŽEL

Náš stvořitel a Pán vše uspořádal tak, že když se chce někdo vyvyšovat pro dary, které obdržel, musí se zároveň pokořit pro ctnosti, které nemá.

Když tedy Bůh někoho vyvyšuje pro milost, kterou mu dal, další milostí jej ale podřizuje někomu jinému. Bůh tedy vše uspořádal tak, že všechno je všech a díky požadavku lásky se to, co má jednotlivec, stává vlastnictvím ostatních. Každý totiž má v druhých to, co sám neobdržel.

Proto mají všichni nabídnout své dary těm, kteří nebyli obdařeni. Apoštol Petr k tomu říká: „Navzájem si pomáhejte podle míry Božích darů, jako dobří správcové rozmanité Boží milosti“ (1 Petr 4,10).

(Řehoř Veliký)

Každému je dán

zvláštní projev Ducha

ke společnému prospěchu (1 Kor 12,7)

VŠEZNÁLCI MEZI NÁMI

Každý z nás je omezený svými možnostmi. To ale nevadí, nemusíme to považovat ze neúspěch!

Existují ale mezi námi bohužel lidé, kteří chtějí svá omezení skrýt, kteří se snaží ukázat se v jiném světle, než kým ve skutečnosti jsou. Stavějí se do pozice, jako by všechno věděli. Vystupují, jako by byli ve všem kompetentní, jako by se nemýlili. Jsou to lidé, kteří se bojí říci: „Ano, jsem člověk omezený.“ Když pak takový člověk uslyší kritiku, většinou se hned brání. Nedokáže připustit, že chybuje. Takoví lidé jsou často směšní.

Zralý člověk ale přijímá svá ohraničení a svá omezení. Každý máme totiž své hranice. Každý máme ale i svá obdarování! Potřebujeme ty druhé, jejich charismata a schopnosti. Oni pak potřebují nás. Potřebujeme se navzájem.

Nedívejme se proto přes prsty na lidi, kteří mají jiné dary. A nezanedbávejme ty vlastní. Každý z nás má dary, které mu Bůh dal. Využívejme je a pomáhejme si navzájem v růstu. Všichni máme své hranice. Všichni se ale navzájem potřebujeme.

(Elias Vella)